

ΑΝΑΜΟΡΦΩΣΙΣ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
Γ. Ζ. ΔΗΜΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΦΥΛΛΟΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ
ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΝ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΝ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΚΑΙ ΣΥΝΤΑΚΤΗΣ
Γ. ΣΠ. ΜΑΚΡΗΣ

ΑΙ ΕΡΓΑΣΙΑΙ ΤΟΥ ΣΥΝΕΔΡΙΟΥ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ ΑΡΓΙΑΣ * ΗΜΕΡΑ ΔΕΥΤΕΡΑ

Αί έορταί και η 'Ι. Σύνοδος.

Την μεταμεσημέριαν (22 Μαΐου) περιήραν την, παρόντων 50 και πλέον Συνέδρων και κατέχοντος την προεδρικήν έδραν του κ. Π. Καλλιγιά, το Συνέδριον, συνεχίζον τας έαυτου εργασίας, αποφασίζει παμφηρεί, όπως, κατά πρότασιν του κ. Μεσολωρά, «αί έορταί καθ' ως θα όρισθή άργία άρρεθώσιν εις την 'Ιερών Σύνοδον, ίνα άριση αυτάς και τόν άριθμόν αυτών.»

Διά νόμον ή διά τών ήθών ;

Μεθ' ο το Συνέδριον εισέρχεται εις την συζήτησιν του δευτέρου ζητήματος : «Η άργία πρέπει να καθιερωθή άμέσως διά νόμον ή να εισαχθή βαθμηδόν διά τών ήθών ; 'Εν τή πρώτη περιπτώσει οποιός τις δέον να ή ο νόμος ; νόμος αυστηρός άργίας ή επιεικής ; νόμος συνδυασμένος προς την άγιασιν της Κυριακής ή άσχετος προς αυτήν ; νόμος γενικός και όμοιομόρφος ή ποιητικόν καθ' είδη έπαγγελμάτων ; νόμος επιτακτικός και περιοριστικός ή επιτρέπων εις τούς δήμους και τας κοινότητας τόν έντός γενικών τινων όρίων καθορισμόν της άργίας εν τή έαυτών περιφερεία ; νόμος διά τας πόλεις διάφορος του διά τας κόμας ; 'Εν δε τή δευτέρη περιπτώσει διά τινων μέσων επιτευχθήσεται ή διά τών ήθών εισαγωγή και γενίκευσις της άργίας ;»

Πρώτος λαμβάνει τόν λόγον ο γραμματεύς κ. Διακόπουλος, όστις, κάμων μακράν εισήγησιν επί του ζητήματος, αναγινώσκει και τας σχετικά μέρη τών ύπομνημάτων, άτινα πάντα σχεδόν, πλην έλαχίστων, κηρύττονται ύπερ αυστηράς άργίας μετά τινων άπολύτων εξαιρέσεων, άργίας συνδυασμένης μετ' άγιασμού και

επιβαλλομένης άμέσως διά νόμου όμοιομόρφου. Καταλήγων δε τέλος ο κ. γραμματεύς, υποβάλλει την ακόλουθον πρότασιν : «Η άργία πρέπει να επιβληθή άμέσως διά νόμου. 'Ο νόμος δέον να άπαγορεύη την δημοσίαν εργασίαν, άφών έλευθερίαν ως προς την καθ' ιδίαν εργασίαν. 'Ο νόμος δέν πρέπει να επιβάλλη την άγιασιν της Κυριακής, αλλά να καθιστά δυνατήν και να προστατεύη έμμέσως την άγιασιν. 'Ο νόμος δέν πρέπει να ή γενικός, αλλά να λαμβάνη ύπ' όψει τας διάφορα έπαγγέλματα. 'Ο νόμος δέον να ή επιτακτικός και περιοριστικός. 'Ο νόμος διά τας πόλεις δέον να ή αυστηρότερος και γενικώτερος του διά τας κόμας.»

Εύθως δε μετά την εισήγησιν, το ύπό συζήτησιν θέμα μερίζεται εις διάφορα μέρη, αρχεται δε κατά πρώτον ή εξέτασις του πρώτου : «Η άργία πρέπει να καθιερωθή άμέσως διά νόμον ή να εισαχθή βαθμηδόν διά τών ήθών ;» Λαμβάνων δ' επ' αυτου πρώτος τόν λόγον ο κ. Καραπάνος, λέγει ότι ή πολιτεία προτρέχει, καθ' όσον το ζήτημα εισέτι δέν ώρίμασε φρονεί δε ότι πρέπει να προλειανθή το έδαφος διά τών ήθών πρώτον.

Μετά τόν κ. Καραπάνον λαμβάνων τόν λόγον ο κ. Καραχάλος, λέγει ότι το ζήτημα από μακρού ήδη έχει τεθή επί τάπητος και πολλή πολλάκις Καταστηματαρχαι άπεφάσισαν να συμβληθώσιν εις τήρησιν της Κυριακής άργίας, πλην, ως επί το πλείστον, ή δυστροπία ενός ή δύο κατέλυσαν πάντοτε τας καλώς εκείνας προθέσεις : διά τουτο φρονεί ότι ή τήρησις της Κυριακής άργίας πρέπει να καθιερωθή άμέσως διά νόμου αυστηρού, μετά τινων άπολύτων εξαιρέσεων, να συνδυάζεται δε και προς την άγιασιν της Κυριακής.

Νόμος και έν 'Αγγλία.

Μετά τόν κ. Καραχάλον λαμβάνων τόν λόγον ο κ. Τημελής, προτείνει και ούτος ένα ή άργία της Κυριακής καθιερωθή διά νόμου αυστηρού, γενικού και όμοιομόρφου. Μετά δε τόν κ. Τημελήν παρερχόμενος επί το βήμα ο κ. Σ. Βιζανής κηρύσσεται επίσης ύπερ της διά νόμου καθιερώσεως της Κυριακής άργίας, όπως συμβαίνει και εις τας μάλλον προηγμένα Κράτη της Ευρώπης. «Και έν αυτή τή Μεγάλη Βρετανία, λέγει, ένθα από αιώνων ύφίσταται και τηρεϊται ή Κυριακή άργία, βαθέως έρριζωμένη διά τών ήθών και της θρησκευτικής ιδέας, της θεωρούσης την Κυριακήν άργίαν ως άπαραίτητον παρακολούθημα της χριστιανικής λατρείας, έχρειάσθησαν έν τούτοις Νόμοι διά να συμμορφώσων του λαού τας ήθη εις την τώσον τελείαν εκείνην άργίαν της Κυριακής, την όποιαν θαυμάζομεν. Και έχομεν κατά πρώτον Νόμον τοιούτον, τόν νόμον Καρόλου του Β' τῷ 1677. Έχομεν ώσαύτως τόν Νόμον Γεωργίου του Γ' τῷ 1781. Και άκόμη τελευταίως τόν Νόμον του 1874, τόν κανονίζοντα λεπτομερέστατα τας της άργίας της Κυριακής. Και έν γενει παντού, όπου έπτεύχθη Κυριακή τις άργία, εδέησε να επιβληθή διά νόμου.» Ούτω ο ρήτωρ συντάσσεται ύπερ της διά νόμου επιβολής της Κυριακής άργίας, φρονεί όμως ότι ο νόμος ούτος δέον να ή άσχετος ως προς την άγιασιν της Κυριακής.

Νόμος και επανάστασις.

Μετά τόν κ. Βιζανήν λαμβάνων τόν λόγον ο κ. Λάμπρος, υποστηρίζει το ύπόμνημα του «Πιρνασσού» και φρονεί ότι ή Κυριακή άργία πρέπει να καθιερωθή βραδέως και διά τών ήθών, βιθυταίως, και ούχι διά νόμου, διότι ούτος όχι μόνον έφαρμόσιμος δέν δύναται να ήναι, αλλά και κοιγωνικήν επανάστασιν δύναται να δημιουργήσῃ. «Ως καθιερωθή ή άργία της καθαρής Δευτέρας, λέγει, ή άργία του Πάσχα και τών Χριστουγέννων, ούτω είναι δυνατόν, καλλιεργουμένων τών ήθών, να εισαχθή όλίγον καθ' όλίγον και ή άργία της Κυ-